

Sự tỉnh mịch của ban đêm làm Văn Bình chột dạ. Người ta đang rình rập chàng. Xuyên qua màn tối, chàng quan sát tứ phía.. Ánh đèn hành lang cũng khật khùng, không khác ánh đèn trong các hẻm lao động ở xứ «hòn ngọc Viễn-Đông». Chàng không tin là hơi thấp bị yếu. G σ-neo không phải là Saigon, nơi máy phát điện của Nhà nước luôn luôn làm reo không báo trước, và ngay cả trong những ngày giờ sung sức tuyệt đối thiên hạ vẫn phải dùng suy-êc-vôn-tơ nếu không muốn trở lại đời sống đèn dầu và đom đóm.

Những bóng đèn hấp háy trong tòa cao ốc lầu thiu này chỉ có thể là cái bẫy ngon lành. Họ là ai, chàng chưa biết. Nhưng chàng có thể biết một điều.

Đây là một «đồ chuột». Theo danh từ chuyên môn, đồ chuột là nơi Phản Giám gài ngầm nhân viên để chờ bắt những kẻ tình nghi hoạt động cho đối phương.

Văn Bình áp tai vào tường như vậy rất lâu. Hành lang chỉ gồm một giầy phòng. Đối diện giầy phòng là bức tường lớn không có cửa nhliu ra sân hậu.

Cửa phòng được đánh số từ trái sang phải. Cả thấy có 5 phòng, phòng của Mai Lãng ở cuối bên trái, xếp cầu thang xi-măng, và maug số 10. Cou số

10 bằng chữ in đen si trên nền cát.tông trắng đập mạnh vào mắt Văn Bình. 10 là số bù, nghĩa là con số không lấy gì làm hên. Bói bài tây, gặp lá 10 thì trừ 10 chuẩn hoặc 10 rờ, trừ chung chẳng tốt đẹp bao nhiêu. Lá 10 cơ khá xấu. Lá 10 bích còn tệ hơn nhiều. Văn Bình kị nhất «thắng cha» 10 bích. Chàng gọi lá này bằng tiếng «thắng cha» ré rúng, vì mỗi khi bói gặp nó chàng đều bất lợi.

Cơ tượng trưng cho tình yêu, vậy mà 10 bích kẹt giữa hai lá cơ lại là tình tan vỡ. Lá 10 bích còn báo hiệu cho sự tuyệt vọng và tang tóc. Định mạng đã treo con số 10 chết chóc trước mặt chàng. Đa thật chàng bỗng nhiên nổi vầy ốc.

Giờ này đã khuya. Mọi gia chủ trong cao ốc khó thể còn thức. Kề cả những con vạc thích ăn sương cũng đã quay về tổ ấm. Vì vậy Văn Bình không sợ gặp ai.

Song vành tai lịch lãm của chàng vẫn cả quyết là trong phòng mang số 10 có người. Người lạ. Và đang chờ chàng sau cửa. Qua làn cửa gỗ mỏng chàng nghe rõ tiếng thở không đều. Lối thở dài ngắn và nặng nhẹ bất thường này xác định với chàng nếu kẻ đứng sau cửa là đối phương thì cũng chỉ là đối phương bậc trung. Đối phương chưa đủ tài nghệ cũng như tri tuệ để giao đấu nghiêng ngửa với chàng.

Chàng biết hắn đang ép mình bên cửa. Hắn không giỏi võ, thế tất hắn phải thủ sẵn khẩu súng trong tay. Trong hoàn cảnh này, chàng có thể chế ngự hắn dễ dàng. Chàng chỉ cần tung cánh cửa bật khỏi bản lề, và cánh cửa sẽ đè hắn ngã. Hoặc giả hắn còn loạng choạng chưa chịu do ván thì chàng sẽ giải quyết chớp nhoáng bằng ngọn cước.

Nhưng chàng không muốn gây tiếng ồn. Sự hiện diện của chàng càng kín đáo chừng nào càng thuận lợi tốt chừng nấy. Nghĩ thế, chàng bèn gõ cửa. Gõ lóc cóc ba tiếng ngắn, không nghe trả lời, chàng cố ý buột miệng :

— Hắn đi vắng rồi. Càng hay.

Lời nói của chàng cốt giành cho gã đàn ông trong phòng. Văn Bình biết hắn đang sung sướng như mở cờ trong bụng. Bằng chứng là hơi thở của hắn gấp gáp hơn, tim hắn đập nhanh và mạnh hơn.

Văn Bình rón rén vịn quả nậm đồng.

Cửa không khóa nên được mở ra ngay Tòa nhà có vẻ bỏ hoang, dung mạo nhợt nhúa, nhưng cánh cửa được mở ra êm ái, thật êm ái như thể nó được đặt trên bánh xe và được chùi dầu thương xuyên.

Văn Bình thản nhiên bước vào.

Và như chàng đoán từ trước, chàng được tiếp rước bằng một họng súng kê bên hông. Ngoại trừ những tay mơ trong nghề, hoặc những ông có dựa hơi súng để bắt giữ bọn du đảng yếu như sen, ngày nay không ai còn lưu luyến với phương pháp đi súng vào mạng sườn đối phương nữa. Vì hăm dọa cách ấy khác nào mời đối phương rón lấy khẩu súng, và chuyển thủ thành công.

— Đứng yên, đứng yên, giơ tay lên.

Đối phương nói bằng tiếng Đức trơn tru. Hắn đúng là dân Thụy Sĩ. Văn Bình không thèm nhìn hắn song chàng vẫn biết hắn thấp hơn chàng một cái đầu, căn cứ vào chiều cao của họng súng chĩa vào hông chàng. Bọn đàn ông cao lớn hơn trăm kí thịt, học rụp xương trong các võ đường nổi danh quốc tế cũng vị tất khuất phục được điệp viên Z-28, huống hồ hắn chỉ là đàn em về mọi phương diện.

Tuy vậy chàng vẫn đầu hàng nhanh như tốc độ tối đa của xe đua xi-gà Ferrari. Chàng ngoan ngoãn chấp hai bàn tay lên đầu, và xây mặt về phía đối phương.

Cách phục sức của đối phương chứng tỏ hắn là «cờm» chính hiệu. Mũ dạ, vành mềm, kéo xuống tận mắt. Áo ba-dờ-suy mỏng, may theo kiểu áo mưa, tuy trời không lạnh lắm và cũng không mưa.

Vẻ mặt lạnh lùng và gân guốc. Dáng điệu bí mật. Trong những năm gần đây, nền công an điệp báo đã tiến vượt bậc, kỹ thuật tối tân trở nên thông dụng, vậy mà phần lớn các cơ quan có nội bộ – nếu không nói là hầu hết – vẫn chưa đoạn tuyệt nổi với những lầm lỗi của quá khứ, đặc biệt về phương diện phục sức. Trước đại chiến thứ hai, cóm ăn mặc thế nào thì ngày nay, hơn phần tư thế kỷ sau, cóm vẫn ăn mặc thế ấy. Vẫn mũ dạ vành mềm kéo xuống tận mắt, áo ba-dờ-suy mỏng, vẻ mặt lạnh lùng, gân guốc và dáng điệu bí mật.

Gã đàn ông trạc 35, đội mũ dạ, mặc ba-dờ-suy, thủ khẩu Luger ngon lành, đứng cạnh khung cửa, là nhân viên Phản Giám Thụy Sĩ mặc dầu hẳn chưa xưng tên cũng như xuất trình thẻ hành sự. Văn Bình nhún vai, chào he-lô bằng Anh-ngữ đoạn hỏi:

— Phản Giám ?

Gã đàn ông hơi biến sắc mặt. Hắn lùi lại một bước để có thể bắn trúng đích và đề phòng khỏi bị đoạt súng.

— Phải. Yêu cầu anh tiến lên ba bước. Và ngồi xuống ghế. Cái ghế xa-lông lót nỉ đỏ ấy.

Văn Bình cười :

— Cám ơn. Tôi đang mỏi chân. Được anh cho ngồi nghỉ trong ghế lò so thì tuyệt.

Cao ốc này có bộ mã ngoài ọp ẹp, dơ dáy, nhưng phía trong lại rảnh ròi, và sạch sẽ khác thường. Tường phòng được quét vôi màu vàng nhạt, trần bằng màu pát-ten, màu khá dĩ. Bộ xa-lông lùn, nhỏ, kê đặt một bên góc gồm nhiều màu khác nhau, tất cả đều sắc sỡ, nhưng rất hòa hợp với nhau. Trên tường chỉ treo một bức họa. Không phải bức họa mỹ nữ trần truồng, như thường thấy trong nhà những gã đàn ông lang bạt chưa lập gia đình. Mà là một bức họa tĩnh vật. Cũng lai láng màu sắc và ánh sáng. Đồ đạc không nhiều, song khách vẫn có cảm tưởng là chung diện rất nhiều. Sự kiện này cho Văn Bình thấy Mai Lăng là anh chàng «chịu chơi» về nghệ thuật trang trí.

Hắn là người «chịu chơi» nên bộ xa-lông của hắn thuộc loại gấn lò-so thật tốt. Chủ nhân trên 30, quen sống về đêm, và bắt đầu mang bệnh đau lưng thường có thiện cảm đặc biệt với lò-so. Giường gấn lò-so. Xa-lông gấn lò-so.

Văn Bình thả hơn 70 kí xương thịt xuống ghế một cách khoan khoái thật tình. Gã cóm Thụy Sĩ lia miệng súng, giơng khinh bạc :

— Ngồi như vậy chưa được.

Văn Bình giả vờ ngạc nhiên :

— Vậy anh muốn gì nữa ?

— Tiếp tục giờ tay lên.

— Ừ thì giờ tay. Nhưng mỗi thấy mẹ.

— Chịu khó một lát. Về xa-lim, anh sẽ được ngủ tha hồ. Xa-lim ở đây tiện nghi lắm, chứ không cực khổ đâu, anh đừng ngại.

— Anh nhúp tôi về tội gì ?

— Thú thật với anh, tôi chỉ là cấp thừa hành, Xếp của tôi đang chờ dưới đường. Xếp dễ thương lắm, nếu anh hỏi chắc xếp sẽ nói. Nhưng, anh đã biết quá rồi còn gì... Phần Giám Thụy Sĩ không bắt làm đâu.

— Lần này các anh bắt làm.

— Rồi anh sẽ phân bua với xếp. Tôi chỉ có nhiệm vụ đưa anh vào xa-lông rồi gọi vô tuyến cho xếp lên, mời anh về phòng thăm vấn. Và lại ..chỗ đồng nghiệp cả mà, dòn phép nhau làm gì nữa anh ? Anh có biết chủ nhân căn phòng này là ai không ?

— Không. Thấy không có ai gác, tôi lên vào. Toan làm một mẻ. Chẳng giấu gì anh, tôi túng bấn quá.

— Đánh bạc thua ?

— Cũng gần như vậy. Đàn ông ai lại chẳng chơi bời, bê tha, phải không anh ? Tôi chẳng may vướng vào một cô bé thêm tiền quá độ...

— Thôi cha... may ra tôi mù luôn hai mắt tôi mới tin được lời nói của cha. Cha đẹp trai như thế này, tôi là đực rựa trăm phần trăm lại không mắc bệnh đồng tính luyện ái mà cũng mê cha kinh khủng. huống hồ bọn đàn bà con gái ở cái xứ đồi núi quanh quẽ tuyết lạnh buốt xương này... tội x n cha, đàn bà con gái nước tôi phải bao tiền cho cha thì có. Cha la quân quân về xạo. Nhưng cha yên tâm, nếu thượng cấp phăng ra cha không có tội thì sẽ cho đóp hít một bữa no nê rồi tống lên xe lái ra biên giới thôi, chứ không tra khảo hoặc bắn bỏ đâu.

Gã nhân viên Phần Giám nói thật. Tội do thám ở Thụy Sĩ thường bị phạt tù. Dính liu đến ngoại giao thì bị trục xuất ra khỏi xứ. Tuy nhiên, hẳn chỉ nói thật một nửa. Phần Giám ở đây không tra khảo hoặc bắn bỏ nhưng nghiệt ngã và đặc lực hơn nhiều. Thà bị tầm quất thừa sống thiếu chết hoặc ăn kẹo đồng mà hơn...

Vấn Bình đã biết điều chàng muốn biết. Lẽ ra chàng phải bịt miệng hẳn bằng atêmi. Song chàng lại n,ôi yên. Gã nhân viên Phần Giám rút máy vô tuyến talkie.walkie nhỏ như cái quạt máy ra, di miệng vào nói chuyện với cấp trên của hẳn đợi trong chiếc Mét-xê-dét sơn đen dưới đường.

Đoạn hẳn bắt chước chàng, hường phịch xuống

ghế lò-so. Hãn chưa đặt được móng đi thì Văn Bình đã co chân tống một ngọn cước. Hãn vừa này lên, cái đá của Văn Bình đã thọc trúng bao tử. Hãn kêu «hự» một tiếng rồi ngã ngửa trong ghế xa-lông rộng thênh thang. Ngọn độc cước của Văn Bình khá mạnh nên cái ghế bành nặng nề đổ nghiêng sang bên, nạn nhân chúi mũi xuống sàn gạch. Hãn nằm sóng soài, mặt tuôn đầy máu.

Văn Bình nghe tiếng giày cồm cộp trên cầu thang. Chàng khép hờ cửa phòng và khoan thai chờ đợi. Một phút sau cửa phòng mở toang. Chàng đối diện với một thanh niên keng trai, tóc quăn, đeo kiếng cận thị, mặc com-lê xám, có xọc nhỏ màu đỏ nhạt, cà-vạt vàng to bản kiểu mới Ba Lê. Tóm lại, thanh niên mới ló đầu qua cửa và được gọi là xếp sông Phán Gián chẳng có nét nào là cóm chuyên nghiệp cả. Ngoại trừ tấm thân thon rảnh. Chứng tích của nhiều năm tháng khổ công luyện tập. Đặc biệt là bàn tay. Bàn tay thạo karatê nên lớn quá khổ, cạnh dày cộm. Hãn lãnh chức xếp cũng không quá đáng.

Hãn ghénh ngang tiến vào, miệng oang oang :

— Dâu, dâu, nó ở đâu ?

Văn Bình giơ tay chào theo kiểu nhà binh «ba gai» :

— Đây. Hãn hạnh được quen xếp.

Gã xếp Phán Gián khựng người, suýt rớt cặp kiếng gọng vàng sang trọng. Cặp mắt kiếng này bị vỡ thì thật uổng, vì nó là kiếng Varilux, một loại tối tân, vừa được phát minh, đặc điểm là nhìn xa, nhìn gần đều thuận tiện. Trên 40 tuổi, nghĩa là tuổi phải đeo kiếng viễn, kiếng lão, để đọc sách, và kiếng nhìn xa, thì phát minh Varilux này có giá trị của vị cứu tinh. Người ta chỉ cần đeo một cặp varilux, chứ không phải kè kè hàng đống kiếng viễn, kiếng cận trong mình. Tuần trước, chàng đã đích thân đến tiệm kiếng lớn nhất Ba Lê đặt một cặp varilux cho... ông Hoàng. Đối với người Việt, đó là một xa xỉ phẩm. Và là một tiện nghi tân kỳ. Vậy mà một anh xếp cà mềng Thụy Sĩ đã có tiền chung diện kiếng cận viễn hỗn hợp varilux. Nếu hãn không xài mắt kiếng đắt tiền này có lẽ Văn Bình đã gượng nhẹ đến mức tối đa. Bỗng dưng chàng ghét hãn thậm tệ. Hãn há miệng, chưa kịp thốt tiếng nào thì trái thoi sơn của Văn Bình đã vèo ra.

Bị đánh trúng cằm, hãn xính vính. Hãn lão lư mấy cái như người lên đồng rồi xum xuống đất.

Văn Bình lục túi hãn xem xét. Chàng không sửng sốt khi thấy tấm thẻ học nhựa nhỏ bằng ba